

Sienna Mercer

MIN BROR,
NR. 4 VARULVEN

ULVEDANS

På dansk ved Lis Andersen

★ ★
Alvilda
★

Kapitel 1

Det var ikke, fordi Daniel Packer var bange. Han var bare lidt ... Hvad var det nu, det hed, det nye ord, han lige havde lært?

”Kom nu, mand,” sagde hans tvillingebror, Justin, som stod ved siden af ham foran huset. ”Du kan godt!”

Daniel kendte tonefaldet. Det var Justins kampstemme – den, han brugte, når han skulle mande sig op før en fodboldkamp.

Men Daniels fødder var groet fast i terrasseplankerne.

”Hvad er problemet?” ville Justin vide.

”Jeg har vist bare lidt præstationsangst,” mumlede Daniel og fandt endelig det ord, han søgte.

Justin dunkede sin bror i ryggen. ”Frygt er kun for svæklinge, hvalp!”

Hallo! Hvad vidste Justin om frygt? En ting var at være modig, når det eneste, man skulle gøre, var at tromle gennem en mur af gigaenorme forsvarsspillere. *Noget helt andet var, når man skulle ringe på sin drømmepiges dør og tale med hendes forældre, tænkte Daniel. Så kunne man snakke om mod!*

”Altså, Daniel,” sagde Riley ved siden af Justin. ”Hvis det er, fordi du er bange for, om Debbis far kan lide dig, så tænk lige på, *hvor meget* du forbedrer dine chancer for at imponere *ved at dukke op til tiden!*” Så kiggede hun på sit ur og sukkede. ”Og for resten vil de af os, som er afhængige af overtøj i stedet for ulvepels, virkelig værdsætte at komme indendørs.”

Daniel rynkede panden. ”Altså, hvis du ikke lige har bemærket det, Riley, så er jeg ikke varulv i øjeblikket.” Og det var faktisk et mirakel. Tidligere ville panik af den her størrelsesgrad have fremkaldt Daniels indre ulv prompte. Af den grund havde han iført sig en lang frakke med hætte, som stort set dækkede hele hans krop – så var han forberedt på pludselig pelsvækst.

Riley trykkede på dørklokken. Efter et kort

øjeblik blev døren åbnet på klem, og Debbi lirikede sig ud gennem den smalle døråbning. ”Hej med jer,” sagde hun.

Daniel sank en klump. Hun så fantastisk ud! Debbis kobberøde hår var sat op i en løs knold, og et væld af løse krøller dansede om hendes ansigt. Hun var iført en marineblå kjole, der stod i et brus omkring hendes ben, og hendes røde frakke hang over armen. ”Tillykke med fødselsdagen!” Justin og Riley råbte det i kor, og Debbis øjne strålede.

Daniels egen lykønskning kom haltende et par sekunder efter – halvt paralyseret, som han var af hendes udseende.

Heldigvis lod Debbi ikke til at have bemærket det. ”Tak,” sagde hun. ”Jeg er så glad for, at I kunne komme.”

”Og vi takker for invitationen,” sagde Riley. ”Æhm ... nogen mulighed for, at vi kan komme indenfor i varmen?”

”Altså ...” Debbis fortryllende smil blegnede, mens hun hurtigt tog frakken på. ”Mine forældre kommer ned lige straks, så vi venter bare her så længe.”

”Helt fint,” sagde Daniel hurtigt, lettet over at mødet med forældrene blev udskudt et øjeblik. Men så ringede hr. Morgans stemme allerede inde

fra entreen.

”Debbi! Det varer lige et par minutter mere,” lød det. ”Kan du ikke bede dine venner om at komme ind et øjeblik?”

Daniels superhørelse opfangede Rileys dæmpede og tænderklaprende: ”Gudskelov!”

”Jamen, far,” råbte Debbi, ”vi skal være der klokken syv!”

”Jeg er der lige om et øjeblik, skat,” forsikrede hendes far. Daniel kunne skimte ham i entreen bag Debbi, heftigt tastende på sin mobil. ”Jeg skal lige ringe til nogen først.” Han løftede blikket mod sin datter og sendte hende et sigende blik. ”Du og dine venner kan vente i stuen.”

Daniels turbo-hørelse fangede Debbis lavt mumlede svar klart og tydeligt.

”*Som om jeg kunne finde på at lade dem vente nogen andre steder!*”

Hvad skulle *det* nu betyde?

Debbi bed sig i læben. ”Okay,” sagde hun så. ”Kom indenfor.”

Da Debbi åbnede døren, slog det Daniel, at han faktisk ikke havde været inde i hendes hus, efter at de var flyttet rigtigt ind. Han gik bag sin bror ind i familien Morgans entre ...

... og stod pludselig i buldermørke.

”Er pæren sprunget?” spurgte han og blinkede i mørket.

”Nej,” sagde Debbi og fjernede sig hurtigt fra stikkontakten. ”Jeg tænkte bare, at det ville være dejligt ... at stå lidt i mørket.”

Den oplysning blev fulgt af et højt brag. *Riley kan man altid regne med, hvis nogen skal buldre ind i noget*, tænkte Daniel.

Han trådte forsigtigt gennem den mørke entre hen til sin kæreste og klappede hende blidt på skulderen. ”Alt okay?” spurgte han.

”Helt okay,” sagde Debbi.

Desværre fra den anden ende af entreen.

”Debbi, hvorfor er lyset slukket?” Stemmen i mørket var dyb ... og kom fra et sted lige over den skulder, Daniels hånd hvilede på.

I næste øjeblik blev lyset tændt, og Daniel opdagede, at han stod med en hånd på Justins skulder. Han trak hurtigt hånden til sig.

Hun virkede godt nok også lidt høj!

”Kom,” sagde Debbi. ”Denne vej.”

Før de forlod entreen, opfangede Daniels ulvører en bid af den samtale, hr. Morgan førte i mobilen i det tilstødende soveværelse.

”Jeg ved godt, at Serena ikke afslørede noget væsentligt,” sagde han, ”men jeg tror, hun har været tættere på sandheden, end hun selv aner.”

Daniel fortrængte stemmen og fulgte efter Debbi. At blive gennet ind i stuen passede ham fint. Det gav ham mulighed for at give Debbi hendes gave uden hendes forældres nysgerrige blikke.

Perfekt!

Han var ret sikker på, at hun ville kunne lide den. Riley havde nemlig stået og sukket over halskæden og forsikret ham, at Debbi ville *elske* den. Men Riley kunne jo tage fejl. Måske hadede Debbi muslingskaller. Måske hadede hun halskæder. Måske hadede hun fødselsdagsgaver i al almindelighed!

Måske var den slet ikke så perfekt ...

Daniel begyndte at svede i håndfladerne af lutter bekymringer.

Jeg kan ikke give Debbi hendes gave med sveddryppende hænder!

”Må jeg lige låne jeres badeværelse?” stammede han hurtigt.

Igen så Debbi helt nervøs ud. Hun kiggede ud i entreen og sukkede. ”Det er for enden af gangen. Der går du til højre, og så er det anden dør på

venstre hånd.”

”Jep,” sagde Daniel, mens Debbi og de andre fortsatte ind i stuen.

Men for enden af gangen stoppede han op. Af bar nervøsitet over sine egne klamme hænder havde han ikke hørt, hvad hun sagde. Var det til højre eller venstre, han skulle gå? Han tog et hurtigt valg, drejede til venstre og åbnede den anden dør på højre hånd ...

Daniel spærrede øjnene op. *Forkert dør!*

Det her var *i hvert fald ikke* badeværelset!

Hvad i alverden var det her for et rum ...?

Ikke alene var det mærkelige værelse tapetseret med gulnede avisudklip og oldgamle landkort, der strittede af røde tegnestifter, men der var også en vildt underlig *lugt* derinde?

Det var ikke, fordi det var en fremmed lugt, den var bare en million milliard stærkere, end han var vant til, og det gjorde det svært at identificere lugten. Daniels næse virrede, mens han forsøgte at genkende lugten, men af en eller anden grund kunne han ikke komme i tanke om andet end kæmpestore pizzaer.

Han kunne ikke styre sin egen nysgerrighed og trådte ind i rummet. Mange af de gamle kort var fra fjerne steder, som Daniel kun havde hørt om:

Ungarn, Bulgarien, Rumænien ...

To af kortene var fra Debbis gamle by. Det ene kort lod til at være flere hundrede år gammelt. Byens navn stod skrevet foroven med underligt krøllede og gammeldags bogstaver.

Franklin Grove

Det gulnede kort viste, hvor smedjen lå, hvor det hellige gravsted var, hvor healerens hytte lå, og hvor ordensmagten havde til huse.

Det andet kort, som hang neden under det gamle gulnede, var meget nyere. Der kunne man se, hvor Sudsys autoværksted lå, en cafe – Mister Smoothie hed den, Franklin Groves skole, og så, mærkeligt nok, et handelsstrøg, hvor der stod: ”Fremtidig placering af FoodMart”.

På et bord under de to vægkort lå der en håndfuld mindre kort – gadekort. De var også over Franklin Grove, og der var tegnet store spørgsmålstejn med lilla tusch på hvert eneste af dem.

Daniels næse virrede stadigvæk, men han tænkte ikke rigtig over lugten længere. Han gik hen til en bogreol bagest i rummet, proppet med støvede, megatykke bøger. I hjørnet ved siden af reolen stod

en rustning med den ene arm løftet op over hjelmen – og med en frygtindgydende kampøkse i stålhandskens greb! Ved siden af rustningen, oven på et ramponeret arkivskab, stod et ramponeret trækors. Og ved siden af igen var der et bord med en flakon i sølv. ”Helligt vand”, oplyste etiketten på flasken.

”Dér er du,” lød Debbis stemme bag ham. Hun stod i døren og forsøgte at smile, men det lykkedes ikke rigtig. Hun så totalt flov ud.

”Hey,” sagde Justin og trådte ind i rummet, ”Ej, der dufter godt herinde!”

Debbi skar ansigt, og Daniel fulgte hendes blik. Først da så han en flettet ranke af kæmpestore hvidløg, der hang fra loftet i hjørnet. Han havde været så opslugt af kortene, at han slet ikke havde bemærket dem før. Nu gik det op for ham, at der stod kurve med hvidløg overalt i rummet.

Så var det *derfor*, han havde tænkt på pizza! Pizza med hvidløg. Masser af normale mennesker opbevarede hvidløg i deres hjem – men for det meste i køkkenet. Og Daniel var *ret* sikker på, at de fleste ikke havde et lager for livstid.

”Fedt rum,” sagde Riley, som var kommet ind bag Justin og nu stod og beundrede rustningen. ”Jeg er vild med antikviteter.” Så holdt hun sig for

næsen. ”Men hvorfor er her alle de hvidløg?”

”Årh, det er lige meget,” sagde Debbi og sukede. ”Det er bare en af min fars skøre ideer.”

Daniel kiggede sig igen omkring, mens han spekulerede på, hvad forbindelsen var mellem hvidløg, trækors og helligt vand ...

Så gik det op for ham. ”Åh,” sagde han og kiggede direkte på Debbi. Debbi kiggede ned.

”Ja,” sagde hun og trak på skuldrene. ”Min far er ... æh ... tror på – eller *mener* – at der måske er rigtige, levende vampyrer i vores gamle hjemby.”

Hun forsøgte at himle med øjnene, men det lykkedes heller ikke ret godt.

Debbi var helt vildt flov over sin families mærkelige hemmelighed, kunne Daniel mærke. ”Måske ...” sagde han forsigtigt, ”havde din far gode grunde til at mene det. Altså, der er jo mange ting i verden, der ikke kan forklares.”

”Ja, det er vel rigtigt nok,” sagde Debbi, ”Men ... vampyrer?”

”Blodtørstige vampyrer,” gøs Justin påtaget bange og lo. Men han tav brat, da Daniel kiggede på ham.

”Nå, det er lige meget,” sagde Debbi, ”Jeg mener, det er så langt ude, at man bare må grine ad det. Der

var en hel masse goth-typer på vores skole. Faktisk så tror jeg, halvdelen af byen var ligblege – hvide som papir, også om sommeren. Men *stadigvæk* ... det eneste, det beviser, er, at solcreme med høj faktor er virkelig effektivt. Ikke?”

Ingen sagde et ord. Debbi hævede spørgende et øjenbryn. ”Synes I slet ikke, det er helt vildt langt ude – eller skræmmende?”

Nej, for vi er ikke helt ubekendte med overnaturlige fænomener her i byen,” tænkte Daniel dystert.

Riley var den første der indså, at deres tavshed kunne virke mistænkelig på Debbi.

”Jo, det er det da,” skyndte hun sig at sige. ”Det skræmmer én. Men bare Justin er i nærheden,” – hun sendte ham et blændende smil, ”så føler jeg mig helt tryk.” Justin strålede som svar.

”Det er jeg glad for at høre,” sagde Debbi. ”For siden vi er flyttet til Pine Wood, har min far udviklet en *ny* teori.”

”Og hvad er så det?” spurgte Daniel, så afslappet han kunne, selv om han frygtede svaret. ”En heksekult? Afskyelige snemænd? Rumvæsner?” Han forsøgte at le muntert, men det lød som nervøse kvæk.

”Tæt på,” sukkede Debbi. ”Han mener, der

foregår noget mærkeligt oppe omkring Lycan Point.”

Daniel stak hænderne dybt ned i lommen, bare i tilfælde af en pelsekspllosion på håndryggene. Han *vidste* tilfældigvis, at der foregik noget mærkeligt oppe ved Lycan Point. Han var *selv* en af mærkværdighederne!

”Det her vil lyde endnu værre i jeres ører end vampyrer,” sagde Debbi. ”Men far mener altså, at Pine Wood muligvis er hjemsted for et kobbel ...” hun rødmede, ”varulve.”

Daniel holdt sin mund krampagtigt lukket. Stensikker på, at hvis han forsøgte at sige noget, ville det komme ud, ikke som ord, men som ét langt, skrækindjagende ~~hyl~~

Hr. og fru Morgan stod og ventede ved siden af deres firehjulstrækker i indkørslen.

”Jeg er så glad for, at I kunne komme med, unger,” sagde fru Morgan og smilede til hele gruppen. ”Jeg er sikker på, I vil nyde den lækre chokoladekage med hindbær.”

”Det er jeg også,” sagde Justin og sendte hende

et stort smil. Og så gav han hånd til dem begge.
”Tusind tak for at invitere os.”

Daniel kunne se, hvor imponeret Riley blev over sin kærestes pæne manerer. Bare han kunne imponere Debbi på samme måde! Men at stikke værten en pelsklædt pote kunne godt give anledning til visse vanskeligheder. Hr. Morgan slap Justins hånd og vendte sig mod Daniel. Daniel trak lynhurtigt poten langt op i ærmet, hævede armen og vinkede let i luften til hr. Morgan.

”Har du noget imod at give hånd, min dreng?” spurgte hr. Morgan.

”Nej ... da. Det er bare ... æh ...”

”Det er sådan en rockstjerne-ting,” sagde Justin.
”Daniel bliver nødt til at beskytte sine hænder på grund af sit guitarstil.”

Det irriterede grynt fra hr. Morgan gjorde Daniel endnu mere nervøs. Han kunne mærke de stive ulveknurhår begynde at prikke under huden.

”Og hvad med hætten?” spurgte hr. Morgan.
”Skal rockstjerner også gemme deres ansigter?”

”Det er, fordi paparazzierne jager ham,” sagde Justin.

Det fik alle til at le, selv Debbis far. Daniel forsøgte at le med, men da hans latter kom ud som

en ulveagtig klynken, smækkede han kæberne sammen.

”Lad os se at komme af sted,” sagde Debbi. ”Jeg har ventet et helt år på den her fødselsdagsmiddag.”

Hun åbnede bildøren, og et pust af varm, tør luft strømmede ud.

Fru Morgan sukkede og tog sin frakke af. ”Der er skruet alt for meget op for varmen. Det kan være, I skal tage frakkerne af, før vi kører.”

Debbi, Riley og Justin tog lydigt frakkerne af. Daniel stod der bare. Selvfølgelig.

Debbi satte sig på bilens midterste sæderække, mens Riley og Justin kravlede ind på den bageste.

Hr. Morgan kiggede på Daniel med sammentrukne øjenbryn. ”Der er mindst 30 grader varmt inde i bilen,” påpegede han og smed sin egen frakke ind på sædet. ”Det vil nok være en god ide at smide den der overdimensionerede sovepose, du er iført.”

Ja, og pelsen med, tænkte Daniel og forestillede sig hr. Morgans bilsæder dækket af pelstotter.

”Jeg er stadigvæk lidt småkold,” løj han og lod sine tænder, inklusive hjørnetænderne, klapre lidt. ”Jeg tror bare, jeg beholder den på, til vi når frem til Chez ...” Nu havde han også glemt navnet på Debbis yndlingsrestaurant! ”... æh ... *stedet.*”

Hr. Morgans ansigtsudtryk lyste af det modsatte af ”okay”. Men Daniel kunne ikke gøre andet end at kravle ind i den overophedede bil på sædet ved siden af Debbi. Dynejakken lavede en underlig, svagt piftende lyd, da han krøb sammen på sædet.

Total ydmygelse!

Da hr. Morgan bakkede ud af indkørslen, tvang Daniel sig selv til at falde ned. Han blev nødt til at være totalt afpelset, når de nåede frem til Chez-æhstedet, så han kunne efterlade sin frakke i garderoben som alle andre.

På forsædet snusede fru Morgan pludselig den hede luft ind med næsen. ”Jeg ved godt, det lyder mærkeligt, men er der nogen andre end mig, der kan lugte ... *brændt pels?*”

Daniel sank helt ned i sædet og undertrykte et jamrende hyl.

Det her ville blive en meget lang biltur.

Kapitel 2

I samme øjeblik de trådte ind i restauranten, følte Justin sig som en, der burde være blevet forment adgang ved indgangen. Chez Claude var uden sammenligning Pine Woods fineste restaurant. Monsterstore lysekroner, blændende porcelænstallerkener, friske blomster i elegante vaser og lysestager i guld – det lignede en royal festsal.

Efter at alle havde afleveret deres overtøj – undtagen Daniel – fulgte de efter tjeneren hen til deres bord. Justin kunne godt se, at folk stirrede på hans bror. ”Svisj – svisj,” lød det, hver gang hans vamsede ærmer bevægede sig.

”Hvorfor dødsgrebet?” hviskede Justin til Riley. Hun knugede hans hånd så hårdt, at han var bange

for, at blodcirkulationen blev blokeret, og at han ikke evnede at holde på en kniv eller en gaffel, når de nåede så langt.

”Jeg har *ikke* lyst til at falde på halen så elegant et sted,” hviskede hun tilbage.

”Bare rolig,” sagde Justin. ”Jeg griber dig.”

De tog plads omkring bordet. Justin satte sig på Rileys højre side, den bedste placering for at minimere eventuelle ødelæggelser af bordopdækningen.

Tjeneren kiggede koldt på Daniel. ”Monsieur,” Hans franske accent lød ikke særlig imponeret. ”De ville måske gerne overlade overtøjet?”

Daniel forstod opfordringen og lynede dynejakken ned. Gudskelov var han pelsfri!

Mens en yngre tjener fyldte de langstilkede krystalglas, bad hr. Morgan tjeneren servere snegle for hele selskabet. Okay, han sagde godt nok ”escargot”, men han kunne kalde det, hvad han ville, Justin fik ikke mere lyst til at spise det af den grund.

”Skulle vi ikke give fødselsdagsbarnet hendes gaver nu?” sagde fru Morgan.

Debbi lyste op.

”Jeg ved det godt, min skat,” sagde fru Morgan og klappede Debbi på armen. ”Hvis vi ikke gør det

nu, så vil du være *så* ukoncentreret, at du ikke vil nyde din middag.”

Debbi gemte ansigtet i hænderne. ”Mor,” stønede hun, ”kan du ikke lige være lidt mere tydelig om, *hvor* forkælet jeg er!”

”Vi giver først!” sagde Riley og rakte ned under bordet efter sin taske – og stødte skulderen ind i bordet, så det skvulpede i hendes høje glas. Justins arm strøg hen over hendes service og greb glasset, uden at der blev spildt en dråbe.

”Værsgo’,” sagde Riley og rakte en smukt indpakket gave frem. ”Det er fra Justin og mig.”

Debbis øjne strålede af forventning, da hun rev papiret af og smed det fra sig i strimler. ”Det er Grev Vira-bogen!” råbte hun højt af glæde og holdt bogen op, så man kunne se coveret med månen, der spejlede sig i en stille sø. En dyster vampyr stod ved søbredden og stirrede på sit eget – alt for smukke – spejlbillede. *Evighedsnatten*, hed den.

”Hvem er Grev Vira?” spurgte Daniel.

”Åh, det er bare den største forfatter, der nogensinde har eksisteret,” sagde Debbi. ”Jeg har hele serien – undtagen den her: Den er lige udkommet for en uge siden.” Hun lænede sig frem og gav Riley et kram. ”Tak! Jeg er *så* glad for den!”

”Må jeg lige tage et kig på den?” sagde hr. Morgan.

”Niks,” lo Debbi og lod bogens blade flimre gennem sine fingre. ”Jeg slipper den ikke, før jeg har læst den sidste side.”

Riley kiggede forbløffet på hr. Morgan. ”Læser du Grev Vira?”

Ja, selvfølgelig, tænkte Justin. *Manden er besat af vampyrer.*

”Jeg må bekende mig skyldig,” sagde hr. Morgan med et skævt smil. ”Har I hørt, at de filmatiserer *Solnedgangens land*?”

”Ja da,” sagde Riley.

”Og,” tilføjede Debbi. ”Jackson Caulfield har hovedrollen i filmen.”

Et kort øjeblik troede Justin, at Riley ville besvime. Hun forsøgte at sige noget, men havde tilsyneladende mistet talens brug.

”Du mener ’hovedroller’ i flertal,” rettede hr. Morgan. ”Han spiller begge tvillinger – de er enæggede – som forelsker sig i vampyrsøstrene Belinda og Carmina. Jefferson Caulfield spiller *begge* tvillingeroller.”

”*Jackson Caulfield!*” skreg Debbi og Riley i kor.

Debbi lod sin nye bog vandre bordet rundt. Da

Daniel åbnede bogen, bemærkede Justin, at der var skrevet på indersiden af coveret.

”Der er nogen, der har skrevet i den,” hviskede han til Riley. ”Har vi fået den signeret af forfatteren, eller hvad?”

Svaret var en spids albue i siden på ham. ”Nej!” hviskede hun. ”Jeg har skrevet i den. Det er det, man gør, når man giver nogen en bog.” Riley tog bogen ud af hænderne på Daniel og viste siden til Justin. ”Se, jeg har også skrevet dit navn.”

Justin var forbløffet over, hvor godt hun havde imiteret hans håndskrift. Han var ret sikker på, at hun var den eneste ’skoledronning’ på planeten, som havde evner til en karriere som svindler og bedrager.

”Det kunne have været fedt, hvis Grev Viral havde signeret den,” sagde han og rakte bogen tilbage til Debbi.

”Du mener Grev *Vira*,” sagde Debbi. ”Og ja, det ville have været vidunderligt, men praktisk umuligt. Bøgerne er skrevet af en kvinde ved navn Winifred Peters, og hun optræder aldrig offentligt. Grev *Vira* er hendes pseudonym.”

”Nej, hun signerer aldrig bøger,” sukkede Riley. ”Jeg ville være den første, der stillede op, hvis hun gjorde!”

”Også mig,” sagde Debbi.

Fru Morgan lænede sig frem og brød ind: ”Flere gaver ...” sagde hun og fremdrog en elegant æske og placerede den foran Debbi. ”Den her er fra far og mig.”

I samme øjeblik Debbi tog imod gaven fra sin mor, kunne Justin se, at Daniels næse begyndte at virre. Og hans øjne begyndte at løbe i vand.

”Hvad sker der?” spurgte Justin så lavt, som det var ham muligt. Han vidste, at kun Daniel ville være i stand til at høre ham.

Daniel svarede bare med et skuldertræk. Han dirrede over det hele nu og pressede krampagtigt læberne sammen. Hans næsetip vibrerede som på en chokramt kanin. Heldigvis bemærkede Debbi ikke noget. Hendes øjne var klistret til det glitrende indpakkingspapir og gavebåndet. ”Jeg kan regne ud, at det ikke er en pony,” sagde hun drillende til sine forældre.

Så flåede hun papiret af og gispede, da hun så logoet, ’Din Smykkebutik’, i gyldne bogstaver på æskens låg. Hun åbnede den og trak en tynd sølvkæde med charms op.

”Åh ...” hviskede hun betaget.

Justin så sin brors ængstelige ansigtsudtryk forvandle sig til et udtryk af totalt nederlag.

Sølv! Alle varulves allergi!

Daniel begyndte at snappe efter vejret, samme øjeblik Debbi tog armbåndet på og viftede med håndleddet foran hans ansigt.

”Det er *så* sødt!” sagde hun. ”Det kommer jeg aldrig til at tage af!”

En kæreste med sølvsmykker ville blive en uoverstigelig udfordring for Daniel! Ulveblod reagerede altid negativt på sølv. Det var ikke dødeligt for varulve, men det gav en ukontrollabel trang til at ...

”*Ah... Ah... Ahhhhhh...*”

Rædselsslagen så Justin Daniels ansigt krølle sammen som i en alien-film med de vildeste special effects. Et kort, panisk øjeblik overvejede Justin at flygte ned under bordet.

”... *tjuuuuuuuuuuu!*”

Lydekspllosionen fik Riley til at hoppe op fra sin stol. Hun fløj lige op i en tjeners højt løftede arm, der holdt en bakke med drikkevarer.

Tjeneren vaklede, bakken vippede ...

Med åben mund så Justin alt ske i slowmotion. Bakken fik overbalance, mens tjeneren kæmpede for at holde *sin* balance. I et kort sekund så det ud, som om han genvandt kontrollen, men så sejlede bakken ud af hans hånd. Fem ud af seks glas

styrkede ned mod gulvet, mens det sjette – et glas tranebærsaft – havde kurs direkte mod Riley.

Justin reagerede på samme måde, som når en af Kyles kanonkugler kom susende hen mod ham på fodboldbanen. Han sprang op, pressede Rileys hoved ned mod bordet med den ene hånd og rakte ud efter tranebær-missilet med den anden og greb det lige så sikkert, som var det en fodbold.

Den gode nyhed var, at Riley forblev tør. Den dårlige var, at han ikke kunne hindre saften i at stå ud af glasset som en gejser – lige mod ham selv. Der stod han så og dryppede af tranebærsaft fra håret, ansigtet og brystet. Et stort, klæbrigt tranebær-monster.

Der blev helt stille i restauranten. Alle vendte sig og stirrede.

Det var i det øjeblik, at en ny tjener ankom med deres escargots ... seks små tallerkner med hver sin lille gaffel – i *sterling-sølv!*

Det lykkedes Daniel at fremfnyse en dybtfølt undskyldning, før han eksploderede i en række heftige nys.

Hr. Morgan lænede sig tilbage i sin stol med korslagte arme. ”Det var ikke lige sådan, jeg havde forestillet mig vores middag.”

”Det er ikke Daniels skyld,” sagde Riley gråd-kvalt. ”Han kan jo ikke gøre for, at han er forkølet. Det er min skyld ... alt sammen ... fordi jeg er verdens største klodsmajor!”

Hun rejste sig, så stolen bragede i gulvet bag hende, og styrtede ud af lokalet.

Justin stod fortsat med tranebærsaft drivende ned ad ansigtet og et tomt glas i hånden. Debbi stirrede på ham. ”Hvad venter du på?”

Justin satte glasset fra sig, hoppede over den væltede stol og styrtede efter Riley. Han fandt hende ude i lobbyen, hvor hun gik hastigt frem og tilbage.

”Er du okay?” spurgte han.

”Selvfølgelig er jeg okay!” fnøs hun. ”Jeg er *altid* okay – det er folk *omkring* mig, der altid ender med at blive slået gule og blå eller ...” Hun pegede på hans våde hår og klæbrige ansigt, ”... totalt gennemblødte. Enhver, der kommer indenfor en radius af tre meter af mig, sætter livet på spil!”

”Altså, det *var* kun min frisure, der satte livet på spil,” spøgte Justin.

”Hold *op* med at lade, som om det er okay!”

”Jamen det *er* okay,” forsikrede Justin hende. ”Du er det hele værd. Og du bringer i hvert fald eventyret ind i mit liv!”

Det fik hende til at smile. ”Apropos eventyr – jeg har tænkt på noget, som måske kan hjælpe mig med min ufattelige klodsethed.”

”Hvad er det?” spurgte Justin, ude af stand til at forestille sig et eventyr, der kunne pille klodsmajoreren ud af en person.

Riley strålede. ”Danseundervisning.” Hun viftede jazzballet-agtigt med hænderne.

”Danseundervisning?” Det lød ikke særligt eventyrligt, men så på den anden side: at snøre et par ballerinaske kunne udgøre samme udfordring for Riley som at gå på line over Grand Canyon. Han trak på skuldrene. ”Prøv det.”

”Ikke *mig*,” sagde hun og trådte nærmere. ”*Os*.”

Åh ... Justin blev hvid i hovedet – under tranebærsaften.

”*Os*?” gentog han. ”Altså, som i du og jeg ... på et dansegulv?”

Ups, vi er lige gået fra eventyr til virkelighedsflugt – af den virkelig risikable slags.

Dagligt at forhindre sin kæreste i at blive skadet var én ting. At gå til dans sammen med hende – og risikere, at Bæsterne fra fodboldholdet fandt ud af det – var noget *helt* andet.

Men okay ... det var jo *Riley*.

Han grinede. ”Som jeg sagde,” hviskede han så. ”Du er det hele værd. Og lad os så se at komme tilbage til de andre.”

På vej tilbage til bordet lagde Riley armen om livet på ham og gav ham et klem. Justin tillod sig selv at nyde det lille kram og det faktum, at hans kæreste var glad for ham.

For når Bæsterne fandt ud af det her, var han ret overbevist om, at *de* ville blive alt andet end glade.

Daniel var ligeglad med, at det var bidende koldt udenfor, han skulle bare ud! Med sin kæmpejakke blafrende efter sig hev han Justin med udenfor.

”Du kunne godt have ventet, til jeg fik mine handsker på,” vrissede Justin. ”Det er jo som Nordpolen herude.”

”Jeg kunne ikke klare mere,” sagde Daniel. ”Det sted er totalt forsølvet!”

”Ja,” sagde Justin. ”Jeg troede, hr. Morgan ville få hjertestop, da du begyndte at spise med fingrene.”

Daniel stønnede. Han havde ikke haft noget andet valg end at spise snegle med fingrene.

Og som om det ikke var slemt nok, så havde han endnu ikke givet Debbi hendes gave.

”Forklar mig lige,” sagde Justin, som om han kunne læse hans tanker, ”hvorfor du sagde, at du havde glemt hendes gave.”

Daniel rystede på hovedet. ”Den kunne slet ikke stå sig i sammenligning med Sølvsgen.”

Justin lo af Daniels øgenavn for Debbis nye armbånd, men tog sig så i det. ”Hvad mener du?”

”Det armbånd er fra en funkende, fin smykkebutik og har kostet en million milliard – mindst,” forklarede Daniel. ”Den halskæde, *jeg* har købt til hende, er af muslingeskaller ... som kan samles gratis op på stranden.”

Justin nikkede. ”Jo, men Debbi hænger sig ikke i, hvad det har kostet. Jeg er sikker på, at hun vil elske det, bare fordi det er fra dig.”

”Muligvis, men det samme kan nok ikke siges om hr. Morgan. Hvad hvis han havde set halskæden og var blevet enig med sig selv om, at jeg var den mest fornærede fattigrøv i hele Pine Wood?”

Justin sukkede. ”Jeg synes nu, du skulle have givet hende den alligevel.”

”Jeg ved det godt.” Daniel sparkede til en lille sten på fortovet. ”Men *min* gave er det mindste af

mine problemer. Det er hendes forældres gave, der kommer til at gøre mit liv surt.”

”Ja,” nikkede Justin. ”Hvis hun aldrig tager det armbånd af, så vil du gå amok i nyseanfald, hver eneste gang du forsøger at tage hende i hånden. Og holden i hånd har jeg en vis erfaring i – det bliver der masser af.”

”Og det er ikke det eneste,” sagde Daniel. ”Hvis hr. Morgan allerede er mistænksom omkring varulve i byen, så har han garanteret studeret emnet. Hvad nu hvis han lægger to og to sammen ... sølv-armbåndet, mit nyseanfald ...?”

Pludselig tav Daniel brat. Han havde opfanget en mærkelig lugt af noget, som *helt sikkert* ikke var hvidløg.

”Skal du nyse igen?” Justin trådte et skridt tilbage.

Daniel svarede ikke. Lugten var blevet stærkere, og han vidste nøjagtig, hvad det var. *Lugten af ulv.*

Pine Wood var fuld af varulve, selv om de optrådte i menneskeform 99,9999 procent af tiden – men Daniel havde opfanget lugten af en fuldt forvandlet varulv.

”Hvad sker der?” spurgte Justin.

Hurtigt forklarede Daniel, at der var en varulv

meget tæt på. Han lod sig styre af sin lugtesans og fulgte et veltrimmet blomsterbed foran restauranten. For enden af bedet lod han sig falde på knæ midt mellem blomsterne.

Dér, i den bløde muld, var et perfekt, langt aftryk af en pote.

”Jeg vidste det!” råbte Daniel, mens Justin til gengæld råbte meget højt tilbage. ”Hvordan går det, brormand? Har du fundet dine *kontaklinser*?”

”Hvad snakk...” Daniel afbrød brat sig selv, da han opdagede Debbi, Riley og hr. og fru Morgan lige bag Justin. De stirrede måbende på ham.

”Han nøs,” forklarede Justin.

”Det siger du ikke,” sagde hr. Morgan.

”Jep,” sagde Daniel. ”Jeg nøs, og en af mine kontaklinser skød lige ud af øjet!”

Debbi kiggede underligt på ham. ”Jeg vidste ikke, at du brugte kontaklinser.”

”Æh, altså ... det gør jeg heller ikke ... normalt. Det er bare nogle, jeg afprøver. Jeg tænkte, at farvede kontaklinser kunne se ret sejt ud, når jeg står på en scene.”

”Jamen dine øjne har da haft samme farve som altid hele aftenen?”

”Har de det?” Daniel trak på skuldrene. ”Spild

af penge, så.” Han lod, som om han fjernede den anden kontaktlinse og smed den ind i buskene.

Hr. Morgan kiggede på Daniel med et mærkeligt ansigtsudtryk. Det var ikke alene irriteret ... men også mistænksomt.

En af restaurantens ansatte kom kørende med firehjulstrækkeren, og de satte sig alle sammen ind i bilen. Eftersom Debbi bar sit nye armbånd på sit venstre håndled, satte Daniel sig på hendes højre side. Det lykkedes ham at begrænse nysene til tre styks på turen hjem.

Men det var stadigvæk en meget modfalden Daniel, der sad i bilen.

Vil jeg nogensinde være i stand til at gøre det godt igen over for Debbi?

Og hvorfor strejfer der en fuldt forvandlet varulv rundt i byen?

